

arbejde, hvis man ønsker at gennemføre en uddannelse på DTU; der skal pukles.

Når man skal vælge videreuddannelse, skeler man naturligt til arbejdssituationen. Med den katastrofalt store arbejdsløshed, vi havde i 1980'erne, valgte mange en humanistisk uddannelse, der opfattes som bredere i forhold til arbejdsmarkedet. Man tror, at man ved at vælge en teknisk uddannelse, sætter sig i en snæver bås. Dette er ikke rigtigt. Og da der i dag er kommet gang i hjulene, burde de unge nu i højere grad turde vælge efter andre kriterier.

Mange tror derudover fortsat, at der ikke er menneskelige momenter i et teknisk fagområde. »Jeg vil have med mennesker at gøre«, er ofte det svar, man får, når man spørger de unge. Trenden i dag er meget forskellig fra den herskende i efterkrigsårene. Dengang drejede spørgsmålene sig om menneskets forhold til det omgivende univers, og hvorledes man kunne erobre verdensrummet. Der var store ambitioner med hensyn til det muliges kunst. Fantasien om den nye, tekniske verden blomstrede. De tekniske eventyr, bl.a. erobringen af verdensrummet, skabte helte, og den daglige bekymringsfilosofi var anderledes dengang. I dag er det det trygge velfærdssamfund, arbejdsløsheden og andre sociale problemer, der står på dagsordenen, og de tekniske helte er så specialiserede, at de er blevet usynlige.

Et andet problem er, at ingeniøruddannelserne lider under et belastet rygte: »et dårligt miljø«, »ingeniørfabrikker«, »en mandehørmssverden«, »en verden af enøjede originaler«, »en tekniker er en tillukket professortype, der ikke kan tale om andet end teknik, og som har skyklapper på« – således omtaler mange ingeniøruddannelsesstederne og de studerende.

Jeg er selv for mange år siden uddannet på DTU eller DTH, som det hed dengang. For en pige var det i endnu højere grad en lidt speciel oplevelse at vove sig ind i dette miljø. Men virkeligheden var dengang som i dag dog ikke nær så slem som rygtet. Det var næsten værre at skulle forsvare over for omgivelserne hjemme i den lille provinsby, at man som pige ville være bygningsingeniør. Der var dengang 1-2 på et hold på ca. 120; så normalt var det jo heller ikke. Fordommene blomstrede, og det gør de såmænd stadig væk. Der er kommet flere piger på ingeniøruddannelserne, men stadig alt, alt for få. Jeg ved det, fordi jeg nu selv har en datter gående på DTU. Jeg ved derfor også, at klimaet dér stadig væk er væsensforskelligt fra klimaet

på de humanistiske uddannelser, og det er til en vis grad naturligt nok. Men hvis man vil have flere til at gå den vej, må der skabes et bedre studiemiljø og udbygges med flere og bredere samfundsrelaterede fag.

Fordommene skal der gås op imod. Vi må måske her helt ned på jorden og spørge: Hvor mange forærer egentlig sin datter en værktøjskasse i julegave og spørger, om hun ikke godt selv kan lappe sin cykel? Hvis det ikke er lige så naturligt for en pige at gribe en skruetrækker, som vi forventer at det er, at en dreng griber grydeskeen, så er vi selv med til at fortsætte en udvikling, hvor pigerne holder sig væk fra de naturvidenskabelige fag.

Ligestillingsproblematikken inden for de naturvidenskabelige fakulteter er velkendt og eksisterer i høj grad hele vejen op til forskerniveau. Men det er jo ikke nok at erkende alle problemerne og filosofere over, hvorfor de er opstået. Hvorledes forsøger vi at løse dem?

Der er i forgangne uge udefra tilsendt os mange bud på dette. Undervisningsministeren har netop redegjort for nye tiltag, og Undervisningsministeriets tidsskrift, Uddannelse, tager i sit januarnummer også emnet om naturvidenskabsuddannelserne op og fremkommer med mange gode og spændende synspunkter.

Alle disse mange kloge ord og gode råd vil naturligvis indgå i den videre debat, og jeg vil her kun pege på nogle af de områder, hvor jeg mener at der skal sættes ind:

Oplysning, oplysning, oplysning! Der må være et efterslæb på dette område. De unge lytter til forældre, klassekammerater og klasselærere, når de vælger uddannelse, viser en undersøgelse, og de tekniske uddannelser giver en bred vifte af muligheder for forskellige job bag efter, men langt fra alle kender hele spektret.

Ingeniøruddannelserne skal ikke signalere skolebænk, teknikfiksering og mangel på kreativitet. Hvis der skal tiltrækkes flere studerende – og det skal der, for på 5 år er antallet af nye ingeniørstuderende næsten halveret – er det ikke blot et spørgsmål om imagepleje og flotte brochurer; uddannelserne skal gøres mere åbne, kreative og designorienterede, så de henvender sig til de unge, der gerne vil beskæftige sig med de nye medier eller internationale perspektiver på teknologi eller løse særlige samfundsproblemer. Det er jo ikke blot teknikken i sig selv, der er interessant, men det at fornemme, at den kan bruges til noget.